

Arrest

nr. 154 009 van 7 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissingen werden op 31 maart 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 augustus 2010 diende verzoeker, die de Italiaanse nationaliteit heeft, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer.

Op 29 november 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 25 maart 2015 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met eveneens de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: O., A. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg een E-kaart op 29.11.2010 naar aanleiding van zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving dd. 10.08.2010 als werknemer/werkzoekende. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien is gewijzigd.

Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 13.01.2015 uitgenodigd om binnen de maand na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 16.01.2015. Hij legde vervolgens volgende documenten voor: een attest van het OCMW, een werkloosheidsattest, een aanvraag voor een uitkering ten laste van de ziekteverzekering en een attest van de huisarts.

Uit de RSZ-databank blijkt dat betrokkene sinds 24.05.2011 niet meer is tewerkgesteld. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°).

Als werkzoekende dienen we ook vast te stellen dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden (art. 40, §4,1° van de wet van 15.12.1980). Betrokkene legt weliswaar een bewijs voor van de werkloosheidsuitkering die hij ontving van januari tot december 2014 als werkzoekende na tewerkstelling in België. Hiermee wordt aangetoond dat betrokkene wel degelijk moet ingeschreven zijn als werkzoekende bij de VDAB, waarmee betrokkene dus voldoet aan de eerste voorwaarde van art. 50 §2, 3° van het KB van 08.10.1981. Doch uit het administratief dossier blijkt niet dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling.

Wat betreft het werkloosheidsattest kunnen we stellen dat het ontvangen van een werkloosheidsuitkering echter geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen. Het verkrijgen van deze uitkering op zich geeft geen recht op het behouden van het verblijfsrecht. Betrokkene dient, immers, ongeacht of hij deze uitkering ontvangt of niet, beschouwd te worden als werkzoekende. Betrokkene is en blijft bijgevolg ook met de werkloosheidsuitkering een werkzoekende en dient bijgevolg, met of zonder die uitkering, te voldoen aan de hierboven vermelde vereisten om het verblijfsrecht als werkzoekende te kunnen behouden.

Uit het attest van de huisarts dd. 23.01.2015 blijkt dat betrokkene medisch ongeschikt is om zijn beroep uit te oefenen. Dit wil echter niet zeggen dat hij helemaal geen tewerkstelling kan uitoefenen, bvb. in een andere functie of een aangepaste tewerkstelling. De verklaring van de huisarts omtrent het niet kunnen uitoefenen van zijn beroep doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid die betrokkene zelf draagt met betrekking tot het respecteren van de voorwaarden om het recht op verblijf te kunnen uitoefenen.

Betrokkene heeft een uitkering aangevraagd bij de ziekteverzekering op 15.05.2012, maar hij legt verder geen bewijzen voor dat hij effectief een uitkering zou ontvangen hebben. Dit document is onvoldoende om te kunnen aanvaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980).

Het attest van het OCMW waarin bevestigd wordt dat betrokkene geen steun ontvangt doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht.”

Tweede bestreden beslissing:

“Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer bekomen op 29.11.2010 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 40, § 4 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht, de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging als algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker meent eveneens dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“1. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat evenwel verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker mondeling te horen hieromtrent. Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen². Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet afdoende werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

2. Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij alles in werk stelt om in België opnieuw aan de slag te gaan. Dat verweerder voorafgaandelijk onvoldoende onderzoek heeft verricht omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van de toepassing van art. 42bis§2 Vw.

Dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 40§4, 1° minstens aan de voorwaarden van het art. 42bis§2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat derhalve verzoeker geenszins een de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest dd. 15.03.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 77 256) waarin werd geoordeeld dat verweerder onzorgvuldig te werk gaat wanneer hij nalaatvoorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van de toepassing van art. 42bis§2 Vw.

3. Dat verzoeker een werkloosheidsattest van de ABVV heeft neergelegd waaruit blijkt/kan afgeleid worden dat hij uitkeringsgerechtigde werkloze is en ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB. Tevens heeft verzoeker een medisch attest dd. 23.01.2015 van Dr. V. neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker medisch ongeschikt is om zijn beroep uit te oefenen.

Dat, gezien voormelde attesten, verweerder gehouden was te motiveren waarom verzoeker in casu niet ressorteert onder het art. 42bis§2,2e lid W. § 2. welke stelt dat een burger van de Unie evenwel het verblijfsrecht, zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, behoudt in de volgende gevallen : “1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt” en “2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven”.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

4. Dat er in casu tevens schending is van het art. 42bis, laatste lid Vw.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers sociaal-economische situatie, met zijn gezondheidstoestand, met zijn integratie in de Belgische samenleving en met zijn langdurig verblijf in België.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, in elk geval geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers gezinsleven in België, naar zijn gezondheidstoestand, naar zijn sociaaleconomische situatie, naar zijn integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van zijn verblijf in België en naar de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat verzoeker geenszins door verweerder werd uitgenodigd bewijzen van zijn gezinsleven in België, zijn gezondheidstoestand, zijn sociaal-economische situatie, zijn integratie in de Belgische samenleving,.... neer te leggen.

Dat verzoekers geenszins een uitnodigingsbrief van de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe heeft ontvangen.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen informatie over te maken omtrent zijn situatie in het licht van de toepassing van het art. 42bis, laatste lid Vw.

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Dat verweerder voorafgaandelijk onvoldoende onderzoek heeft verricht.

5. Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in elk geval op de hoogte is van het langdurig verblijf van verzoeker in België (verzoeker verkreeg een E-kaart op 29.11.2010), van zijn leeftijd (verzoeker is reeds 56 jaar oud) en van zijn slechte gezondheidstoestand (uit het door verzoeker neergelegde medisch attest blijkt dat verzoeker medisch ongeschikt is om zijn beroep uit te oefenen).

Art.42bis, laatste lid Vw. stelt immers uitdrukkelijk dat “bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Geenszins werd door verweerder in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom met deze bewijsstukken/vaststellingen (verzoekers leeftijd van 56 jaar, zijn verblijf sedert minstens 2010 in België, zijn slechte gezondheidstoestand,...) geen rekening dient te worden gehouden bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker.

Dat er sprake is van schending van motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van het art. 42bis, laatste lid Vw. en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker stelt dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Zo wijst hij erop dat de gemachtigde heeft nagelaten te motiveren waarom verzoeker *in casu* niet ressorteert onder artikel 42bis § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een Unieburger het verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet behoudt indien hij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

De gemachtigde repliceerde hierop in de nota met opmerkingen dat er geen toepassing diende gemaakt te worden van artikel 42bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangezien uit de voorgelegde attesten blijkt dat verzoeker lijdt aan een chronische aandoening die hem ongeschikt maakt voor de door haar uitgeoefende tewerkstelling en er dus allerminst sprake is van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid in de zin van het genoemde artikel.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 42bis, § 1, laatste lid en § 2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§1: “[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

“§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Uit het administratief dossier blijkt, en dit wordt ook niet betwist, dat verzoeker op 29 november 2010 een E-kaart kreeg op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in de hoedanigheid van werknemer.

Nog blijkens het administratief dossier heeft de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op 13 januari 2015 een brief gericht aan verzoeker, waarin hij werd verzocht recente bewijzen voor te leggen van zijn huidige activiteiten, evenals eventuele humanitaire elementen overeenkomstig de artikelen 42bis, § 1, 2de en/of 3de lid, 42ter, § 1, 3de lid of 42quater, § 1, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Deze brief werd op 16 januari 2015 aan verzoeker betekend.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker hierop een aantal documenten aan de gemachtigde heeft overgemaakt, waaronder een attest van Dr. C.V. van 23 januari 2015 waaruit blijkt dat hij medisch ongeschikt is om zijn beroep uit te oefenen en een attest uitgereikt door Dr. B.P. op 10

mei 2012 in het kader van een aanvraag van een arbeidsongeschiktheidsverzekering waaruit blijkt dat hij meer dan 66% arbeidsongeschikt is.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft gesteld dat verzoeker geen toepassing kan genieten van de uitzonderingsgronden van artikel 42*bis*, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker geen volledig jaar heeft gewerkt en reeds meer dan zes maanden werkloos is. De Raad dient echter met verzoeker vast te stellen dat de gemachtigde daarentegen heeft nagelaten om in de eerste bestreden beslissing te motiveren waarom verzoeker zich niet kan beroepen op de uitzonderingsgrond van artikel 42*bis*, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op tijdelijke arbeidsongeschiktheid ten gevolge van ziekte of een ongeval. Nochtans had verzoeker, nadat de gemachtigde hem middels de brief van 13 januari 2015 had uitgenodigd om relevante stukken over te maken, twee medische attesten overgemaakt waaruit zijn arbeidsongeschiktheid blijkt. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt slechts dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze beide attesten in het kader van de beoordeling of verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet om verblijfsrecht te genieten als werkzoekende of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Daarbij heeft de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing over het attest van Dr. C.V. geoordeeld dat het niet aantoonde dat verzoeker helemaal geen tewerkstelling kan uitoefenen, bijvoorbeeld in een andere functie of door een aangepaste tewerkstelling, en over het attest van Dr. B.P. dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt. Nergens blijkt echter uit de eerste bestreden beslissing, en evenmin uit het administratief dossier, dat de gemachtigde ook rekening heeft gehouden met beide attesten in het licht van de uitzonderingsgrond van artikel 42*bis*, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat er geen toepassing diende gemaakt te worden van artikel 42*bis*, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangezien uit de voorgelegde attesten blijkt dat verzoeker lijdt aan een chronische aandoening die hem ongeschikt maakt voor de door hem uitgeoefende tewerkstelling en er dus allerminst sprake is van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid in de zin van het genoemde artikel, wijst de Raad erop dat het hier een *a posteriori* motivering betreft, nu dit geenszins blijkt uit de eerste bestreden beslissing waar de gemachtigde juist in tegendeel stelt dat uit het attest van de huisarts niet blijkt dat hij helemaal geen tewerkstelling kan uitoefenen, bvb. in een andere functie of een aangepaste tewerkstelling.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd in het licht van artikel 42*bis*, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarom verzoeker zijn verblijfsrecht als werknemer niet kon behouden.

Verzoeker voert in het vijfde onderdeel eveneens aan dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 42*bis*, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de gemachtigde onder meer moet rekening houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, met diens leeftijd en gezondheidstoestand. Hij stipt aan dat verweerder op de hoogte was van zijn lang verblijf in België, omdat hij een E-kaart heeft sedert 29 november 2010, van diens geboortedatum (56 jaar) en van zijn slechte gezondheidssituatie, hetgeen bleek uit het door hem voorgelegde medisch attest. Hij stelt dat door de gemachtigde niet is gemotiveerd waarom met die bewijsstukken of vaststellingen geen rekening moest gehouden worden bij de beëindiging van zijn verblijf.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zich in diens motivering aangaande de humanitaire elementen die zich zouden kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht, heeft beperkt tot de stelling *“er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42bis §1, 3° lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht.”*

Er blijkt inderdaad nergens dat de gemachtigde met verzoekers leeftijd van 56 jaar en met diens verblijf sedert 2010 als humanitaire elementen heeft rekening gehouden bij de beëindiging van het verblijf. Het is eveneens inderdaad onduidelijk waarom volgens de gemachtigde een voorgelegd medisch attest aangaande zijn gezondheidstoestand geen relevant document zou zijn in het licht van artikel 42*bis*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, nu deze bepaling expliciet stelt dat moet rekening gehouden

worden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Waar verweerder in de nota aanvoert dat de gemachtigde wel heeft rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker inzonderheid de medische situatie, nu hij heeft gesteld dat de medische ongeschiktheid er niet aan in de weg staat dat verzoeker een aangepaste tewerkstelling kan uitoefenen, herhaalt de Raad dat deze motivering duidelijk kadert binnen de beoordeling of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft zich echter beperkt tot de motivatie dat er aangaande de vraag naar eventuele humanitaire elementen, die zich tegen een beëindiging zouden kunnen verzetten, geen relevante documenten werden voorgelegd. Dit kan inderdaad *in casu* niet als een draagkrachtige motivering worden aangenomen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt zowel in het licht van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet als in het licht van artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vastgesteld.

Het middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 31 maart 2015 werd betekend middels dezelfde bijlage 21, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een afdoende wijze te hebben gemotiveerd, rekening houdend met alle uitzonderingsgronden en met alle humanitaire elementen eigen aan de zaak, aangaande de vraag of zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet diende te worden beëindigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES